

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΙΩ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

έκατον και πέμπτον αριθμούμεν χρόνον
κι' έδρα μας ή πόλις ή των Παρθενώνων.

Έτος χίλια κι' οκτακόσια κι' έννεηήκοντα κι' όκτώ,
τόν Έστύ-Πασσό γη δδρο σάς χαρίζω διαλεκτό.

Οκτώβριος δέκατος κι' έβδόμη,
κι' ή Βουλή δέν συνήλθεν άκόμη.

Έξάκοσα τέσσαρα και τριάντ' άκόμη
και προστοιμάζεται κάθε νέο κόμμα.

Είς τόν Στρατό της Κρήτης,
ποθ τόν άνοσθ και φοβήσεις.

Και τώρα φύγεις εν σπουδή,
Στρατέ της Πύλης φίνε,
όρτ με έξείεις τί παιδί
ό κώρ 'Αλίεος είναι ;

Φύγεις λοιπόν, άγαπητό του Πατισίου λερούσι,
πιδνας την φυγάλα σου με δάκρυα θ' άκρόση.
Φύγεται, Χαλικούτρες, σάς διόχνουν με τό ζορι,
όρα καλή 'στην πρόμη σας; όρα καλή 'στην κλώρη.

Μά τους πολέμους τών Ρομητών σέ βεβαίω, Νιζάμη,
πώς ό Ζαήμες μοναγά, τό σιγνό ποτάμι,
χωρίς καθός τόν θείο του να θύση κι' άπολύση,
'κατάφερε τόν Πατισίω να σάς άνακαλύρη;
και δι' αυτό τό τρέπαιον κανείς δέν 'ήρθε κέθο,
κανείς δέν τούτε μισόδο.

Πήν οι φρουροί της τάξους... κρημα και πάλι κρημα...
όργου της Κρήτης τα βουλά κι' άρροκόπ τό κρημα,
και λένε 'στό φουεάτο τήν άκρόση κρημα...
εάντιο ντίλ πασσάτ.

Δέν είναι τάχα ψέμματα ; δέν είναι παραμύθια ;
όχι, θά φύγουν, έφυγαν, τους έβλεπαν 'στ' Άθήνα.
Φύγεται, Νιζάμημα μου, με κλάμα σάς κοττά
και μ' ένα μισοράντολο σάς άποχαριτά.

Αντίο, Χαλικούτη μου, Βασιθούσικο μπόγη,
φυγούλα μου και ζόγη,
δέν κλαίω της βαρκούλας σας, δέν κλαίω τά πανιά,
κλαίω που δέν θα αφάξετε τους σκλάβους σάν άρνιά.

Φασουλής και Περιπέτης,
ό καθένας νέτος ούκτος.

Στάσου, παραδοχή μου,
στάσου για τό χετήρι μου,
στάσου πριν φύγουν απ' έδω
άκόμη λίγο να τους 'δω,

Έπιστολή

'Αγαπητέ μου Φασουλή και ολιγότε φουετή,
της άπεργίας οπιδός διαπνάεις Χρυσάτη
'ήγα σέ τόπου μακρινούς, όπου να μην τους 'εύσης
και μ' όλας τας έρενας σου να μ' έμορξες με μ' έμρξ.

Όλλά δέν πρέπει να θαρη κανείς φρασ Νιζάμης
ότι τόν διόχνουν με κλωτσιάς προστάτιδες Δυνάμεις,
μήτε τά τελεσίγραφα, μήτε καμιά ροβέρα
δέν τρώμαε τού φεγγαριού την κόκκηνη παντιέρα,

Στραβά τό κεφάλι μου

σάν παραλής φορτί,
και σένα τό παυλάκι μου
'στά ξένα λαχταρώ,
πού σ' έφρασα μονάχο σου τόν σβίχο σου να βγάλης
και δίχως ξυλοφόρτωμα με τόν ερωμόν να ψάλης.

Μόν' ό Ζαήμες ό γλυκός κι' ό στρατημοστακάτος
σας ίστατε, Νιζάμηδες, να πάτε κατά κράτος.
Δέν λέω, τόν 'όσθησαν κι' οι Ναύαρχοι 'Αγιάκι,
μα τούτος σάς έσάρωσε χωρίς να πη Λογάκι.

Ό Χρυσάτη, Φασουλή, 'ζοδαίει και γηέ μένα,
κι' έγώ με την σακούλα του περώ χερτιμάνο.